

Ks. Sławomir Ropiak
Wydział Teologii
Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie

Nowa ewangelizacja w doświadczeniu Wspólnoty Dobrego Pasterza w Olsztynie

Słowa kluczowe: nowa ewangelizacja, Ruch Światło-Życie, Wspólnota Dobrego Pasterza.

Key words: New Evangelization, Movement of Light and Life, Community of Good Sheppard.

Schlüsselworte: Neue Evangelisierung, Licht und Leben-Bewegung, Gemeinschaft des Guten Hirten.

Wprowadzenie

Kościół ewangelizuje od początków swego istnienia, a więc każdego dnia sprawuje misterium eucharystyczne, udziela sakramentów, głosi słowo życia, czyli słowo Boże, podejmuje dzieła sprawiedliwości i miłosierdzia. Ta permanentna działalność, która nigdy nie została przerwana, zwana jest jako ewangelizacja „klasyczna”. Należy ona do istoty kościelnej aktywności i jest źródłem zbawczej łaski Bożej, sztuką życia, oraz drogą prowadzącą do pełni człowieczeństwa i wiecznego szczęścia¹.

Ewangelizacja, rozumiana jako ustne głoszenie Ewangelii, w wielu wymiarach dzisiejszej praktyki duszpasterskiej, okazuje się mało owocna i pilnie domaga się dopełnienia oraz wsparcia apostołską aktywnością. Współczesny świat potrzebuje nowej ewangelizacji co do zapału, mocy, języka, metod i form², tak aby

---

Adres/Adresse/Anschrift: ks. dr hab. Sławomir Ropiak, Katedra Teologii Praktycznej, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, ul. Hozjusza 15, 11-041 Olsztyn, xslawerop@poczta.onet.pl

¹ Por. J. Ratzinger, *Nowa ewangelizacja*. Przemówienie prefekta Kongregacji Nauki Wiary do katechetów i nauczycieli religii, L'Osservatore Romano 6 (2001); <http://tezeusz.pl/cms/tz/index.php?id=2122> (22.04.2012).

² Zob. Jan Paweł II, Przemówienie do biskupów CELAM (9.03.1983), III: Insegnamenti, VI, 1 (1983), 698, za: idem, Encyklika *Veritatis splendor* (Rzym 6.08.1993), p. 106, w: *Encykliki Ojca Świętego Jana Pawła II*, t. 2, Kraków 1996, s. 623.

ludzkość ulegająca dechrystianizacji odnalazła przekonujące odpowiedzi na nurtujące ją egzystencjalne pytania³.

Budzący niepokój zanik istotnych wartości ogólnoludzkich woła o światło i ciepło Dobrej Nowiny, gdyż wszyscy ludzie potrzebują Ewangelii. Po Soborze Watykańskim II⁴ duszpasterze i laikat stopniowo uświadamiają sobie konieczność poszukiwania nowych dróg, by dotrzeć ze Słowem Bożym do wszystkich ludzi, nie ograniczając się do duszpasterzowania tylko dla zamkniętego kręgu osób aktywnie uczestniczących w życiu Kościoła⁵.

W 1991 r. w Olsztynie powstała grupa modlitewno-formacyjna o nazwie Wspólnota Dobrego Pasterza⁶, działająca w ramach Ruchu Światło-Życie⁷. Wpisuje się ona w posoborowy nurt odnowy Kościoła w duchu nowej ewangelizacji⁸. Uczestnicy tej grupy modlitewno-formacyjnej nie prowadzą wspólnoty życia, gdyż mieszkają osobno, żyją niezależnie finansowo, pracują w różnych zawodach, podejmują codzienne obowiązki zgodnie ze swoim stanem i powołaniem. Wspólnota Dobrego Pasterza ma charakter duchowy, realizowany poprzez wspólne rekolekcje, dni skupienia, celebrowanie liturgii, modlitwę, dzielenie się rozważanym Słowem Bożym i pogłębianie wiedzy religijnej⁹. Niniejsza refleksja jest próbą odpowiedzi na liczne pytania, w tym: jakie są główne źródła ewangelicznej formacji prowadzonej w tej Wspólnocie; które elementy nowej ewangelizacji charakteryzują tę grupę modlitewną oraz jakie perspektywy ewangelizacji otwierają się przed członkami Ruchu Światło-Życie modlących się we Wspólnocie Dobrego Pasterza?

³ Por. J. Ratzinger, *Nowa ewangelizacja*.

⁴ Zob. zwłaszcza dokumenty: Dekret o apostołstwie świeckich *Apostolicam actuositatem* oraz Dekret misyjny *Ad gentes divinitus*, w: Sobór Watykański II, *Konstytucje, dekryty, deklaracje*, tekst polski, Poznań 2002, s. 377–401, 433–471.

⁵ Zob. A. Suquia, *Nowa ewangelizacja: niektóre zadania i niebezpieczeństwa doby obecnej*, w: L. Balter (red.), *Nowa ewangelizacja*, Poznań 1993, s. 34–57.

⁶ Na dzień dzisiejszy większość spotkań modlitewnych i formacyjnych odbywa się na terenie parafii św. Jakuba w Olsztynie, a wyjazdowych i wakacyjnych w domu rekolekcyjnym w Nowym Kawkowie; por. *Opis grupy formacyjno-modlitewnej Ruchu Światło-Życie w Olsztynie o nazwie Wspólnota Dobrego Pasterza*, (mps), Nowe Kawkowo 15.10.2011.

⁷ Zob. S. Ropiak, *Podstawowa charakterystyka Ruchu „Światło-Życie”*, *Warmińskie Wiadomości Archidiecezjalne* 7–8 (1995) nr 18, s. 48–54.

⁸ Zob. S. Ropiak, *Formacja rodziny na przykładzie Domowego Kościoła Ruchu Światło-Życie i Wspólnoty Dobrego Pasterza w Olsztynie*, w: W. Nowak, M. Tunkiewicz (red.), *Rodzina w jednoczącej się Europie*, Olsztyn 2003, s. 123–129.

⁹ Por. *Opis grupy formacyjno-modlitewnej Ruchu Światło-Życie w Olsztynie o nazwie Wspólnota Dobrego Pasterza*.

1. Idea nowej ewangelizacji we Wspólnocie Dobrego Pasterza w świetle adhortacji *Evangelii nuntiandi* Pawła VI

Na zakończenie Roku Świętego, w dziesiątym roku od zakończenia Soboru Watykańskiego II, Paweł VI ogłosił adhortację *Evangelii nuntiandi*, by – jak sam wyjaśnił – umocnić chrześcijan w dziele ewangelizacji z coraz większą miłością, gorliwością i radością¹⁰. Uczynił to w uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP (8 grudnia 1975 r.), radośnie składając w ręce Najświętszej Bogarodzicy Dziewicy Maryi dzieło głoszenia *Słowa zbawienia* wszystkim ludziom: chrześcijanom i niechrześcijanom¹¹.

Ojciec Święty, przywołując tekst św. Pawła Apostoła (Flp 1, 3-4.7-8), wyraził swą radość i wdzięczność Bogu za udział Kościoła w dziele ewangelizacji oraz udzielił błogosławieństwa wszystkim podejmującym misyjny nakaz Chrystusa Pana, wymieniając przy tym ich wspólnoty, rodziny i krewnych¹².

Tym samym rozwijający się w Polsce Ruch Światło-Życie otrzymał ważny dokument potwierdzający charakterystyczne wymiary swej duchowości: duch ewangelizacji, radość Boża, oddanie Niepokalanej, wspólnota żywego Kościoła oraz przenikanie kultury ludzkiej Ewangelią.

1.1. Duch ewangelizacji opartej na głoszeniu kerygmatu

Koniecznym warunkiem pełnego uczestnictwa w Ruchu Światło-Życie jest wewnętrzne nawrócenie, które przejawia się w gotowości okazywania posłuszeństwa Jezusowi – jednemu Zbawicielowi. Takiej postawie wiary służy formacja, w której wyróżnia się trzy etapy: ewangelizacja, rozumiana jako głoszenie kerygmatu – podstawowych prawd Ewangelii, której celem jest odkrycie i uznanie w osobie Jezusa Chrystusa, osobistego Pana i Zbawiciela¹³; następnie pogłębienie wiary zrodzonej w czasie tej ewangelizacji (etap ten określony jest jako deuterokatechumenat – czyli powtórny katechumenat) oraz trzeci etap diakonijny, wyrażający się w świadomie podjętej służbie (diakonii) we Wspólnocie Kościoła w wyniku odkrycia swojego miejsca, powołania i obdarowania¹⁴.

¹⁰ Por. Paweł VI, *Wstęp*, w: *Evangelii nuntiandi*, s. 3.

¹¹ Por. Paweł VI, *Zakończenie*, w: *Evangelii nuntiandi*, p. 81–82, s. 72–73.

¹² Por. *ibidem*.

¹³ Ks. Franciszek Blachnicki zaadaptował na potrzeby tworzonego Ruchu kerygmatyczne katechezy z amerykańskiego protestanckiego ruchu *Agape*.

¹⁴ Zob. *Ewangelizacja jako zasada formacji i służby w Ruchu Światło-Życie. Wnioski końcowe III Krajowej Kongregacji Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie odbytej w Niepokalanowie w dniach 3–5.03.1978 r.*, w: T. Jaśniewski, M. Kaszowski (oprac.), *Dni wspólnoty w Ruchu Światło-Życie w roku 1994/95*, Katowice 1994, s. 39–46.

Członkowie Wspólnoty Dobrego Pasterza w Olsztynie, wyrastając z formacji oazowej, przyjęli jako własny ewangelizacyjny program formacyjny Oazy Żywego Kościoła I, II i III stopnia, który ukształtował się w latach 1977–1979¹⁵. Wdrażają w codzienność zasady życia wspólnot Ruchu Światło-Życie zawarte w *Drogowskazach Nowego Człowieka*, z których na pierwszym miejscu jest wyznawanie z wiarą: „Jezus Chrystus jest moim światłem i życiem oraz jedyną drogą do Ojca; przyjąłem Go jako mojego Pana i Zbawiciela; oddaję Mu swoje życie, aby nim kierował”¹⁶.

Owocami prawidłowo przeżywanej ewangelizacji podstawowej u uczestników Wspólnoty Dobrego Pasterza jest umiłowanie Jezusa Chrystusa obecnego w swoim słowie, co przejawia się w praktykowaniu osobistej modlitwy myślniej ożywianej lekturą biblijną i ascetyczną (Namiot Spotkania), rozwój modlitwy liturgicznej (Eucharystia, Liturgia godzin), regularne życie sakramentalne przeżywane w personalistycznej relacji do Chrystusa, angażowanie się w życie Kościoła i podejmowanie zadań społecznych w duchu Ewangelii¹⁷.

W świetle papieskich wskazań z adhortacji *Evangelii nuntiandi* należy stwierdzić, że Wspólnota Dobrego Pasterza działająca już ponad 20 lat w Olsztynie prowadzi ewangelizację duszpasterską, która skierowana jest głównie do polskich katolików obrządku rzymskiego, oraz reewangelizację ich, gdyż wychodzi do osób, które w praktyce życia codziennego odeszły od Kościoła¹⁸. Z racji funkcjonowania w środowisku katolickim trudno mówić o ewangelizacji misyjnej czy też ekumenicznej¹⁹, zwłaszcza że podejmowane próby spotkały się z niezrozumieniem i nieakceptacją lokalnych władz kościelnych²⁰.

1.2. Radość Boża ze spotkania Chrystusa w Duchu Świętym

Człowieka nawróconego charakteryzuje radość wypływająca z jego serca. Pełna miłości relacja ze Zbawicielem sprawia, że chrześcijanin promieniuje ewangelicznym szczęściem i Bożym pokojem. Stąd papież Paweł VI nieprzypadkowo wielokrotnie powtarzał o radosnym postępowaniu misjonarzy. Wewnętrzny entu-

¹⁵ Zob. A. Wodarczyk, *Prorok Żywego Kościoła. Ks. Franciszek Blachnicki (1921–1987) – życie i działalność*, Katowice 2008, s. 383–389.

¹⁶ Por. *Drogowskazy Nowego Człowieka. Zasady życia wspólnot Ruchu Światło-Życie*, p. 1.

¹⁷ Por. *Opis grupy formacyjno-modlitewnej Ruchu Światło-Życie w Olsztynie o nazwie Wspólnota Dobrego Pasterza*.

¹⁸ S. Ropiak, *Pedagogia personalistyczno-maryjnej koncepcji Nowego Człowieka realizowana we Wspólnocie Dobrego Pasterza Ruchu Światło-Życie*, *Warmińskie Wiadomości Archidiecezjalne* 69 (2004), s. 75–89.

¹⁹ Por. A. Kurek, *Wprowadzenie*, w: Paweł VI, Adhortacja apostolska *Evangelii nuntiandi* O ewangelizacji w świecie współczesnym, Rzym 8.12.1975, Warszawa 1986, s. I–II.

²⁰ Zob. E. Piszcz, *Ostrzeżenie*, *Warmińskie Wiadomości Archidiecezjalne* 25 (1996), s. 62.

zjazm członków Ruchu Światło-Życie unaocznia tę prawdę. Każdy kto przeżywa głęboką więź z Jezusem Chrystusem jako swoim Panem i Zbawicielem, stara się być wierny codziennej modlitwie myślniej opartej na rozważaniu Pisma Świętego zwanej Namiotem Spotkania. Dla Nowego Człowieka modlitwa jest oddechem Nowego Życia, wielkim przywilejem i radością oraz źródłem mocy i dziełem Ducha Świętego²¹.

Doświadczenie Wspólnoty Dobrego Pasterza potwierdza wewnętrzną zmianę zewangelizowanego katolika odnośnie do uczestnictwa w niedzielnej Eucharystii, które przestaje być obowiązkiem, nakazanym przez Kościół w pięciu przykazaniach kościelnych, a staje się uprzywilejowanym miejscem spotkania z Chrystusem w Duchu Świętym. Zgodnie z tym, co głosi Ruch Światło-Życie, służba w zgromadzeniu liturgicznym według zaleceń soborowej odnowy liturgii, jest zaszczytem i radością²². Posiada wyraźny charakter ewangelizacyjny, poprzez posługi podejmowane przez dorosłych, ich czynne i świadome uczestnictwo w celebracjach, a także poprzez świadectwa często głoszone w ramach przygotowania do Eucharystii w pierwszą niedzielę miesiąca lub w czasie różnych rekolekcji.

Źródłem radości jest także przeżywanie przyjaźni ludzkich w duchu *agape*, tj. bezinteresownym darze z siebie²³. Radość jest owocem trudu prowadzenia prawdziwie świętego życia w świetle ewangelicznych błogosławieństw²⁴.

1.3. Powierzenie dzieł apostoelskich Niepokalanej Matce Kościoła

Członkowie Wspólnoty Dobrego Pasterza w Olsztynie powierzają Najświętszej Maryi Pannie owoce ewangelizacji²⁵. Pielęgnowana przez nich eklezjotypiczna pobożność maryjna wynika z wprowadzenia przez Ruch Światło-Życie formacji opartej na mariologii *Vaticanum secundum*²⁶.

Papież Paweł VI ogłosił Najświętszą Maryję Pannę Matką Kościoła, ustalając Jej święto na drugi dzień Uroczystości Zesłania Ducha Świętego²⁷. Ks. Franciszek Blachnicki (1921–1987), założyciel Ruchu Światło-Życie, postępu-

²¹ Por. Drogowskazy Nowego Człowieka. Zasady życia wspólnot Ruchu Światło-Życie, p. 6.

²² Por. ibidem, p. 7.

²³ Por. KDK 24; Drogowskazy Nowego Człowieka. Zasady życia wspólnot Ruchu Światło-Życie, p. 10.

²⁴ Zob. Paweł VI, *Evangelii nuntiandi*, p. 76, s. 64.

²⁵ Por. S. Ropiak, *Pedagogia personalistyczno-maryjnej koncepcji Nowego Człowieka realizowana we Wspólnocie Dobrego Pasterza Ruchu Światło-Życie*, s. 80.

²⁶ Zob. KK, rozdz. 8.

²⁷ Zob. Paweł VI, *Ogłaszam Maryję – Matką Kościoła*. Przemówienie na zakończenie III Sesji Soboru Watykańskiego II – 21 XI 1964 r., Wiadomości Archidiecezji Warszawskiej, rok LV (1965), nr 3, s. 49–56.

jąc tą drogą duchowości, zwołał oazowiczów do Krościenka na Centralną Oazę Matkę (COM), tj. na wspólne obchody Uroczystości Zesłania Ducha Świętego (9–11.06.1973 r.)²⁸. Wtedy to w poniedziałek, a więc w drugi dzień Pięćdziesiątnicy kard. Karol Wojtyła (naśladując Pawła VI, który powierzał owoce ewangelizacji Najświętszej Maryi Pannie), na prośbę ks. F. Blachnickiego dokonał aktu oddania Ruchu Żywego Kościoła Niepokalanej Matce Kościoła. Tym samym zatwierdził istotę charyzmatu Ruchu Światło-Życie jako dzieła Niepokalanej, która jest ideałem Nowego Człowieka, a więc chrześcijanina w pełni ewangelicznego²⁹.

Do stałej praktyki rekolekcyjnej Wspólnoty Dobrego Pasterza weszło odmawianie tego aktu oddania Niepokalanej Matce Kościoła oraz powierzanie Jej siebie i owoców zaangażowania apostołskiego. Grono animatorów, odpowiedzialnych za formację we Wspólnocie, stara się być wierne oazowej duchowości maryjnej i kieruje się zaleceniami Pawła VI podanymi w *Marialis cultus*, gdzie papież wzywa do przestrzegania m.in. zasady chrystologicznej i eklezjologicznej, z dowartościowaniem Pisma Świętego i podporządkowaniem liturgii³⁰.

Trwałym rysem ewangelizacji oazowej jest kontemplacja tajemnicy Wcieleń Słowa i znaczenia pozdrowienia anielskiego, skierowanego do Najświętszej Dziewicy, oraz błaganie o Jej miłosierne wstawiennictwo (modlitwa *Anioł Pański*)³¹. Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt odmawiania przez oazowiczów Różańca Świętego z rozbudowanym rozważaniem jako modlitwy ewangelicznej i chrystologicznej³², a przede wszystkim oparcia 15-dniowych rekolekcji na tajemnicach różańcowych³³.

1.4. Grupa modlitewno-formacyjna w służbie Kościoła – Wspólnoty

Wychowanie zewangelizowanego człowieka urzeczywistnia się w swojej pedagogii Ruchu Światło-Życie, prowadzącej ku tworzeniu małych wspólnot eklezjalnych oraz w podejmowaniu diakonii we wspólnotach lokalnych, aby lepiej

²⁸ Zob. A. Wodarczyk, *Prorok Żywego Kościoła*, s. 357–359.

²⁹ Karol Wojtyła kontynuował pobożność maryjną także jako papież; por. Jan Paweł II, *Maryja Matka zawierzenia. Teksty wybrane*, Częstochowa 1986; zob. idem, Encyklika *Redemptoris Mater* o błogosławionej Maryi Dziewicy w życiu pielgrzymującego Kościoła, (Rzym 25.03.1987), Wrocław 1995, p. 51; Jan Paweł II, List apostołski *Rosarium Virginis Mariae* o Różańcu Świętym, (Watykan 16.10.2002), Kraków 2002.

³⁰ Zob. Paweł VI, Adhortacja apostołska *Marialis cultus*, (Rzym 2.02.1974), komentarz S.C. Napiórkowski, Wrocław 2004, p. 25, 28, 30, 31; por. S. Ropiak, *Eklezjologia Soboru Watykańskiego II w ujęciu Sługi Bożego księdza Franciszka Blachnickiego*, Warmińskie Wiadomości Archidiecezjalne 46–50 (2000), s. 122–125.

³¹ Paweł VI, *Marialis cultus*, p. 41.

³² Zob. ibidem, p. 42–46.

³³ Zob. F. Blachnicki, *Oaza Nowego Życia pierwszego stopnia. Podręcznik*, Kraków 2009, s. 30–31.

budować żywy Kościół Chrystusowy na ziemi³⁴. Ukierunkowanie ewangelizacji na wspólnotę, praktykowane w Ruchu Światło-Życie wyrasta z eklezjologii soborowej, ukazującej misyjną naturę Kościoła, który jest wspólnotą osób napełnionych Duchem Świętym przez Uwielbionego Chrystusa³⁵.

Kościół urzeczywistnia się w konkretnej wspólnotcie, żyjącej Słowem Bożym i sakramentami, w której uobecnia się Jezus Chrystus i Jego dzieło zbawienia³⁶. W wyniku przyjęcia głoszonego kerygmatu, wiele nowo nawróconych osób zapragnęło kontynuować osobiste doświadczenie wiary w tak rozumianej wspólnotcie żywego Kościoła. W ten sposób w Olsztynie narodziła się i nieustannie kształtuje ponadparafialna grupa modlitewno-formacyjna, która z upływem czasu odkryła swą tożsamość jako Wspólnota Dobrego Pasterza.

1.5. Przenikanie ludzkiej kultury Ewangelią

Paweł VI, powołując się na *Gaudium et spes*³⁷, przypomniał, że ewangelizowanie oznacza przemienianie człowieka od wewnątrz. Głoszenie Chrystusa i Jego nauki winno wychodzić od osoby ludzkiej, zwracać się do związków między osobami oraz do ich łączności z Bogiem. Dotykając centrum życiowego człowieka i jego korzeni życia należy przepajać Ewangelią kultury, także kulturę człowieka w najszerszym i najpełniejszym znaczeniu³⁸. Zadaniem Kościoła jest głoszenie Ewangelii wszystkim ludziom nawet w najodleglejszych zakątkach ziemi. Kościół wezwany jest także, by zmieniał w ludzkiej społeczności, mocą tej Ewangelii, kryteria oceny, hierarchię dóbr, postawy i nawyki myślowe, bodźce postępowania i modele życiowe, które stoją w sprzeczności ze słowem Bożym i planem zbawczym³⁹.

Zgodnie z zasadą jedności światła otrzymanego od Boga z postępowaniem Ruch Światło-Życie wychowuje katolików do dawania przed ludźmi świadectwa, mocą Ducha Świętego, poprzez wyznawanie Chrystusa jako swojego Pana i Zbawiciela oraz potwierdzania tego czynami⁴⁰. Nowa kultura jest potrzebną formą świadectwa i ewangelizacji. Polega ona na rozwijaniu wartości osoby i wspólnoty we wszystkich dziedzinach życia, a także na uwalnianiu człowieka od wszystkiego, co poniża jego godność⁴¹.

³⁴ Por. S. Ropiak, *Podstawowa charakterystyka Ruchu „Światło-Życie”*, s. 53.

³⁵ Por. S. Ropiak, *Eklezjologia Soboru Watykańskiego II w ujęciu Sługi Bożego księdza Franciszka Blachnickiego*, Warmińskie Wiadomości Archidiecezjalne 46–50 (2000), s. 124–127.

³⁶ Por. F. Blachnicki, *Została nam powierzona Ewangelia. Wykład z kerygmatyki, czyli teorii ewangelizacji*, Kraków 2007, s. 77–86.

³⁷ KDK p. 53; AAS 58 (1966), s. 1075.

³⁸ Zob. J. Majka, *Problem sekularyzacji w świetle Adhortacji Apostolskiej „Ewangelii Nuntian-di”*, w: J. Krucina (red.), *Ewangelizacja*, Wrocław 1980, s. 317–338.

³⁹ Por. Paweł VI, *Ewangelii nuntiandi*, p. 19–20, s. 15.

⁴⁰ *Drogowskazy Nowego Człowieka*, p. 8.

⁴¹ *Ibidem*, p. 9.

Konsekwentne wprowadzanie jedności ewangelicznego światła z postępowaniem, zaowocowało we Wspólnocie Dobrego Pasterza w Olsztynie chrześcijańskim stylem życia jej członków, aktywnym angażowaniem się w przemiany społeczne według katolickich wartości moralnych oraz ukształtowaniem się diakonii nowej kultury. Do stałej praktyki należą różne wspólne formy świętowania niedzieli, a nawet bardziej uroczyste jak zabawa sylwestrowa czy tzw. Odpust Dobrego Pasterza.

2. W odpowiedzi na wezwanie bł. Jana Pawła II do nowej ewangelizacji

Ewangelizacja inspirowana nauczaniem bł. Jana Pawła II kształtuje specyficzny charakter Wspólnoty Dobrego Pasterza, z racji sytuacji dziejowej Polski⁴². Jest nim ewangelizacja połączona z teologią wyzwolenia, rozumiana jako przywrócenie pełnej godności ludzkiej w Jezusie Chrystusie⁴³. Ojciec Święty wzywał do gorliwego głoszenia Osoby Jezusa Chrystusa i Jego Ewangelii, która niesie zawsze nowe życie⁴⁴.

„Bł. Jan Paweł II użył po raz pierwszy wyrażenia »nowa ewangelizacja«. Było to podczas jego pierwszej wizyty w ojczyźnie, gdy w 1979 r. był w Nowej Hucie, zaplanowanej jako »miasto bez Boga«. We wzniesionym tam przez robotników krzyżu i kościele dostrzegł znaki nowej ewangelizacji. Mówił tam, że musi ona nawiązać do nauki Soboru Watykańskiego II i być »dziełem wspólnym biskupów, kapłanów, zakonów i świeckich, dziełem rodziców i młodzieży«⁴⁵.

2.1. W nurcie ewangelizacji według planu *Ad Christum Redemptorem*

Bł. Jan Paweł II w swej pierwszej encyklice nakreślił konieczność ewangelizacji poprzez głoszenie Chrystusa we wszystkich obszarach ludzkiego życia⁴⁶. W 1980 r. Sługa Boży ks. Franciszek Blachnicki ułożył plan wielkiej ewangelizacji

⁴² Zob. D. Zimoń, *Nowa ewangelizacja w nauczaniu Jana Pawła II*, w: Komisja Duszpasterska Episkopatu Polski, *Nowa ewangelizacja u progu Trzeciego Tysiąclecia. Program Duszpasterski na rok 2000/2001*, Katowice 2000, s. 25–36.

⁴³ Por. J. Mikulski, *Polska teologia wyzwolenia*, Tarnów 2000, s. 312–316; zob. F. Blachnicki, *Wyzwoleni w Chrystusie. Podręcznik rekolekcji parafialnych*, Kraków 2005, s. 29–86.

⁴⁴ Zob. Cz. Parzyszek SAC, *Treść pojęcia „nowa ewangelizacja” według Jana Pawła II*, *Kultura – Media – Teologia* 2 (2010), nr 2, s. 139.

⁴⁵ Benedykt XVI, *O nowej ewangelizacji jako odpowiedzi na współczesne problemy*. Przemówienie Papieża do episkopatu Włoch, Rzym 24.05.2012, w: <http://www.konkurs.opoka.org.pl/html> (25.05.2012).

⁴⁶ Por. Jan Paweł II, Encyklika *Redemptor hominis*, Odkupiciel Człowieka, (Rzym 4.03.1979), Wrocław 1994, p. 10.

Ad Christum Redemptorem. Założyciel Ruchu Światło-Życie zaproponował długofalowy i całościowy plan duszpasterskiej formacji opartej na głoszeniu kerygmatu, która objęłaby cały kraj. W perspektywie około dwóch lat akcja ewangelizacyjna miała objąć wszystkie kościoły w Polsce⁴⁷.

Wspólnota Dobrego Pasterza powstała dziesięć lat później, kształtowała się już w poewangelizacyjnym okresie, według strategii nakreślonej w *Ad Christum Redemptorem*. Niemniej można wskazać na trzy istotne rysy ewangelizacji wyznaczonej przez ks. F. Blachnickiego, które wywarły silny wpływ na specyficzny charakter Wspólnoty. Tak jak w planie *Ad Christum Redemptorem* wyznaczają je wezwania papieskie: „Niech zstąpi Duch Twój! Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi! Tej ziemi!”⁴⁸, co znajduje wyraz w praktyce modlitwy spontanicznej i otwarciu się na charyzmatyczne dary Ducha Świętego; „Otwórzcie drzwi Chrystusowi”⁴⁹, realizowane przez organizowanie różnorodnych akcji i rekolekcji ewangelizacyjnych oraz „Nie lękajcie się!”⁵⁰, wdrażane przez włączenie się do Krucjaty Wyzwolenia Człowieka⁵¹.

Charakterystyczną cechą nowej ewangelizacji inspirowanej nauczaniem Jana Pawła II, nie jest dostosowywanie moralności do żądań współczesnego świata⁵², lecz przywracanie utraconej godności człowiekowi, którego nie można zrozumieć do końca bez Chrystusa. Ewangelizacja to realna pomoc ludziom, by poprzez wiarę autentycznie dojrzewali do swej pełni w Jezusie Chrystusie⁵³.

Ruch Światło-Życie, prowadząc ewangelizację, dąży do przekształcenia parafii tradycyjnej o modelu pasterz – trzoda na parafię jako wspólnotę żywych wspólnot kościelnych⁵⁴. Bogactwem i odmiennością Wspólnoty Dobrego Pasterza

⁴⁷ Por. *Ewangelizacja według planu „Ad Christum Redemptorem”*, Światło-Życie 1988, s. 8–12.

⁴⁸ Zob. Jan Paweł II, Homilia na placu Zwycięstwa w Warszawie 2 czerwca 1979 r., w: *Pielgrzymka Jana Pawła II do Polski. Przemówienia, dokumentacja, tekst autoryzowany*, Poznań–Warszawa 1979, s. 24.

⁴⁹ Zob. Jan Paweł II, *Otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi*. Homilia Ojca Św. Jana Pawła II wygłoszona w czasie Mszy Św. rozpoczynającej uroczyste pontyfikat (22 X 1978).

⁵⁰ Por. Jan Paweł II, Adhortacja apostolska *Christifideles laici* o powołaniu i misji świeckich w Kościele i w świecie dwadzieścia lat po Soborze Watykańskim II, (Rzym 30.12.1988), Wrocław 1989, p. 34, s. 91.

⁵¹ Por. *Ewangelizacja według planu „Ad Christum Redemptorem”*, Światło-Życie 1988, s. 6–7; zob. S. Orzeł, *Na apel Ojca Świętego*, Eleuteria 38 (1999), s. 8.

⁵² Por. Jan Paweł II, Encyklika *Veritatis splendor* – Blask Prawdy, (Rzym 6.08.1993), Poznań 2003, p. 106; Cz. Parzyszek, *Treść pojęcia „nowa ewangelizacja” według Jana Pawła II*, s. 135.

⁵³ Por. KDK, p. 22, 41; zob. L.J. Gonzáles, *Pedagogika świętości. Coaching i duchowość pastoralna*, M. Mielcarek (tłum.), Kraków 2006, s. 132–134.

⁵⁴ Zob. M. Malina, *Rola Ruchu Światło-Życie w kształtowaniu posoborowego modelu parafii według księdza Franciszka Blachnickiego*, (mps), praca magisterska napisana pod kierunkiem ks. dr. M. Tunkiewicza, Olsztyn 2006; B. Biela, *Kościół – Wspólnota. Wspólnota jako zasada urzeczywistniania się Kościoła w ujęciu ks. Franciszka Blachnickiego (1921–1987)*, Katowice 1993; P. Kulbacki, *Ku posoborowej parafii...*, w: Cz. Krakowiak, P. Kulbacki (red.), *Słowo, liturgia, wspólnota. Dynamika współczesnej parafii*, Kraków–Lublin 2006, s. 5.

w Olsztynie jest jej ponadparafialny charakter. Wspólnota, docierając do osób poszukujących pogłębienia swej wiary, wypełnia poważny brak w Olsztynie dojrzałych, parafialnych wspólnot Ruchu Światło-Życie złożonych z osób dorosłych, które by przeżywały osobową relację z Jezusem Chrystusem jako swym Panem i Zbawicielem⁵⁵.

Nowością Wspólnoty Dobrego Pasterza w stosunku do oficjalnej formacji podstawowej Ruchu Światło-Życie jest także wprowadzenie pięciodniowych rekolekcji wakacyjnych⁵⁶ oraz adaptacja pięciu tajemnic Różańca Świętego, podanych Kościołowi przez Jana Pawła II i określonych jako Tajemnice Światła do *exercitia pie* o charakterze ewangelizacyjnym⁵⁷. Stacjonarne rekolekcje, o charakterze przeżyciowym, stanowią silne doświadczenie religijne, które przekłada się później na pozytywne i trwałe zmiany w życiu uczestników, w ich poglądach, postawach i zwyczajach.

2.2. Prawdziwe wyzwolenie skutkiem otwarcia się na miłość Chrystusa

Jan Paweł II poświęcił dużo uwagi młodzieży, która w naturalnym procesie wychowawczym potrzebuje ukazania Jezusa Chrystusa i ideału życia chrześcijańskiego, łącznie z wypływającymi z tego wymaganiami⁵⁸. Z zewangelizowanymi młodymi ludźmi wiązał nadzieję i dostrzegał w nich szansę przemiany tego świata wyzwolonego ze struktur zła. Wielu dzisiejszych animatorów Wspólnoty Dobrego Pasterza przed dwudziestu laty należało do grona młodego pokolenia, żywiłowo reagującego na papieskie słowa. Żywa relacja z Jezusem Chrystusem, głoszonym przez Jego Zastępcę – Polaka, wpływa z wiary i jest typowym doświadczeniem członków Wspólnoty Dobrego Pasterza w Olsztynie. Nie chodzi tu tylko o sprowadzanie chrześcijaństwa do mądrości czysto ludzkiej czy do wiedzy religijnej (choć wśród dawnych uczestników rekolekcji i obecnych uczestników Wspólnoty Dobrego Pasterza kilkanaście osób ukończyło studia teologiczne, a 3 osoby aktualnie studiują teologię na Wydziale Teologii UWM). Zewangelizowane osoby dają świadectwo słowem i postępowaniem, że ich otwarcie się na miłość Chrystusa zaowocowało prawdziwym wyzwoleniem. Uwolnienie z róż-

⁵⁵ Zob. *Opis grupy formacyjno-modlitewnej Ruchu Światło-Życie w Olsztynie o nazwie Wspólnota Dobrego Pasterza*.

⁵⁶ Zob. *Plan rekolekcji małżeńskich Wspólnoty Dobrego Pasterza* (mps): Dorotowo 2009; Głotowo 2010; Stoczek Warmiński 2011.

⁵⁷ Por. E. Olender, „*Rosarium Virginis Mariae*” szkołą życia chrześcijańskiego na przykładzie „*exercitia pie*” *Wspólnoty Dobrego Pasterza w Olsztynie*, (mps), praca magisterska napisana pod kierunkiem ks. dr. S. Ropiaka, Olsztyn 2008, s. 7 (rekolekcje w latach 2000–2007); zob. *Plan rekolekcji ewangelizacyjnych Wspólnoty Dobrego Pasterza* (mps), Nowe Kawkowo 2008–2011.

⁵⁸ Zob. F. Blachnicki, *Postsovieticum czyli nie wolno ci być niewolnikiem*, Kraków 2004, s. 131–133.

nych zniewoleń, a zwłaszcza z alkoholizmu czy nikotynizmu, co charakteryzuje niektóre osoby ze Wspólnoty Dobrego Pasterza, potwierdza przemieniającą moc Słowa Bożego. Ilustruje też nauczanie bł. Jana Pawła II, że w Chrystusie „i tylko w Nim zostajemy wyzwoleni od wszelkiej alienacji i zagubienia, od zniewolenia przez moce grzechu i śmierci. Chrystus jest naprawdę *naszym pokojem* (Ef 2,14) i *miłość Chrystusa przynagla nas* (2 Kor 5,14), nadając sens i radość naszemu życiu”⁵⁹.

Ewangelizowanie we Wspólnocie Dobrego Pasterza obejmuje człowieka całościowo, nie ograniczając się tylko do podania intelektualnej wiedzy, ale także odwołuje się do jego uczuć i woli. Formacja ukazuje mu Dobrą Nowinę, przez głoszenie Jezusa, który przyszedł, by objawić oblicze Boga i wysłużyć, przez krzyż i zmartwychwstanie, zbawienie dla wszystkich ludzi, a także równocześnie proponuje modlitwę oraz stałe nawracanie się (przemianę) we wspólnocie ludzi żyjących wiarą w Chrystusa i Jego naukę. Osoba decydująca się na przeżyciową formę ewangelizacji odkrywa radosną prawdę o sobie, że jako grzesznik jest umiłowana przez Boga oraz poznaje, otwierając się przed nią wspaniałe horyzonty usynowienia Bożego⁶⁰.

Abstynencja od alkoholu i palenia papierosów podejmowana dobrowolnie we Wspólnocie Dobrego Pasterza jest wyraźnym znakiem odkrywania własnej chrześcijańskiej wolności i wzrostu ofiarnej miłości⁶¹. Zaangażowanie się osób w stałą formację małżeńską zaowocowało ukształtowaniem się diakonii życia, która kierując się nauczaniem papieskim, wychowuje do świadomego rodzicielstwa czy też organizuje akcje w obronie życia⁶².

2.3. Nowa ewangelizacja korzystająca z nowych środków i metod

Bł. Jan Paweł II wskazywał, by w dziele ewangelizacji uczestniczyły nowe podmioty, mając na myśli zaangażowanie nie tylko duchownych, ale przede wszystkim świeckich, i to do takiego stopnia, żeby poczuli się odpowiedzialni za głoszenie Ewangelii. Zasadniczo ewangelizacja prowadzona we Wspólnocie Dobrego Pasterza korzysta z metod wypracowanych i stosowanych w całym Ruchu Światło-Życie. Nowość takiej ewangelizacji polega na formowaniu wiary pod

⁵⁹ Jan Paweł II, Encyklika *Redemptoris Missio* o stałej aktualności posłania misyjnego, (Rzym 7.12.1990), Wrocław 1995, p. 11.

⁶⁰ Por. ibidem.

⁶¹ S. Ropiak, *Pedagogia personalistyczno-maryjnej koncepcji Nowego Człowieka realizowana we Wspólnocie Dobrego Pasterza Ruchu Światło-Życie*, s. 83–85.

⁶² Jan Paweł II, Encyklika *Evangelium Vitae* o wartości i nienaruszalności życia ludzkiego, (Rzym 25.03.1995), Kraków 1995, p. 2–4; por. *Zasady Domowego Kościoła Ruchu Światło-Życie*, Krościenko 2001, p. 13, s. 3.

ożywiającym natchnieniem Ducha Świętego. Jednak cotygodniowe, wspólne czytanie i rozważanie Słowa Bożego w niedziele należy do dodatkowych elementów charakteryzujących omawianą wspólnotę⁶³.

Uczestnicy Wspólnoty Dobrego Pasterza korzystają w pełnej wolności ducha z proponowanych nabożeństw, rekolekcji czy spotkań formacyjnych. Przyjętą zasadą jest, że uczestnik Wspólnoty może angażować się czynnie w konkretną akcję modlitewno-formacyjną lub przyjąć postawę bierną bez lęku, że będzie oskarżony o brak pobożności lub wykluczony ze Wspólnoty Dobrego Pasterza. Każdy człowiek przybywający do Wspólnoty bierze udział we wszystkich lub wybranych rodzajach formacji według własnych potrzeb i uznania oraz z różną częstotliwością i intensywnością⁶⁴.

Do stałych elementów formacyjnych we Wspólnocie Dobrego Pasterza należą: msza święta poprzedzona półgodzinnym przygotowaniem i połączona z adoracją Najświętszego Sakramentu w każdą pierwszą niedzielę miesiąca; msza święta z modlitwą Krucjaty Wyzwolenia Człowieka przed Najświętszym Sakramentem w każdy pierwszy czwartek miesiąca; II nieszpory w każdą trzecią niedzielę miesiąca; spotkania modlitewne z dzieleniem się Ewangelią w pozostałe niedziele; comiesięczne spotkania formacyjne w małej grupie lub w kręgu małżeńskim⁶⁵.

Życie Wspólnoty Dobrego Pasterza ożywiane jest przez rekolekcje i dni skupienia, z których najczęstsze są: oazy modlitwy (m.in. trzydniowa oaza sylwestrowa); jednodniowe dni skupienia (m.in. oaza andrzejkowa, wielkopostny dzień skupienia); rekolekcje (m.in. wakacyjne pięciodniowe rekolekcje, kilkudniowe rekolekcje tematyczne); pełne rekolekcje piętnastodniowe I–III° (najczęściej realizowane w Krościenku). Uroczysty Dzień Patronalny Wspólnoty Dobrego Pasterza obchodzony jest bardzo uroczyście w IV Niedzielę Wielkanocną i przeżywany na sposób oazowy z zachowaniem wszystkich elementów dnia wspólnoty⁶⁶.

W celu podtrzymywania jedności z całym Ruchem Światło-Życie uczestnicy Wspólnoty Dobrego Pasterza biorą udział w archidiecezjalnych oazach modlitwy, warsztatach, dniach wspólnoty, ogólnopolskich oazach specjalistycznych oraz Krajowych Kongregacjach Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie⁶⁷.

⁶³ Por. M. Sędek, *Drogi dojrzałości. Formacja w wybranych ruchach katolickich w Polsce: Ruch Światło-Życie, Ruch Rodzin Nazaretańskich, Droga neokatechumenalna, ruch charyzmatyczny*, Krościenko 2002, s. 210–212.

⁶⁴ Por. *Opis grupy formacyjno-modlitewnej Ruchu Światło-Życie w Olsztynie o nazwie Wspólnota Dobrego Pasterza*.

⁶⁵ Zob. M. Sędek, *Drogi dojrzałości*, s. 194–201.

⁶⁶ Por. *Opis grupy formacyjno-modlitewnej Ruchu Światło-Życie w Olsztynie o nazwie Wspólnota Dobrego Pasterza*.

⁶⁷ Por. *Mocowałem się z Bogiem. Z ks. Henrykiem Bolczykiem rozmawia Jacek Dziejdzina*, Katowice 2009, s. 132–133; zob. B. Biela, *Zarys koncepcji teologii pastoralnej ks. Franciszka Blachnickiego*, Katowice 2004, s. 31–51.

Rozwój techniczny daje nowe możliwości głoszenia Ewangelii. Poszczególne osoby ze Wspólnoty Dobrego Pasterza podejmują kolejne inicjatywy apostołskie oraz wykorzystują nowe środki techniczne na miarę swoich możliwości, starając się, aby realizowane przez nich chrześcijaństwo było dynamiczne i otwarte na nowych ludzi. Bł. Jan Paweł II wymieniał telewizję, radio, prasę, teatr, Internet jako nowe środki, bardziej odpowiadające mentalności i językowi współczesnego człowieka⁶⁸. Wspólnota Dobrego Pasterza korzystała z nich w swym dwudziestoleniu dorobku. Członkowie Wspólnoty brali udział w wielu religijnych audycjach radiowych Radia Maryja i Radia Olsztyn, udzielali wywiadów lokalnej prasie, przekazywali treści biblijne, wykorzystując formy teatralne na poziomie amatorskim, nagrania filmowe (wideo), fotografię, plakaty i Internet⁶⁹. Homilie niedzielne i katechezy głoszone we Wspólnocie Dobrego Pasterza powielane są i rozprowadzane na płytach CD, w comiesięcznym biuletynie „Dobry Pasterz” oraz w dwóch cyklach kazań⁷⁰. Tak więc ewangelizacja we Wspólnocie Dobrego Pasterza jest nowa również z racji stosowania nowych metod, poszukujących współczesnych sposobów dotarcia z Ewangelią do dzisiejszego człowieka, adekwatnych do swych zdolności, środków finansowych i sytuacji społecznej⁷¹.

3. Nowe wyzwania ewangeliczne ukazane przez Benedykta XVI

Papież Benedykt XVI ukazał nową ewangelizację jako głoszenie Chrystusa i Jego nauki tak, by przeciwstawić się postępującej sekularyzacji i zachować wszelkie normy moralne. Zadaniem Kościoła jest udzielenie jasnej odpowiedzi nowym pokoleniom na istotne pytanie dotyczące ich życia. Ojciec Święty przypominał, by depozyt doktryny chrześcijańskiej był nauczany bardziej skutecznie, a więc głoszony na nowy sposób, w taki, jakiego wymagają nasze czasy, ale jednocześnie był strzeżony i przekazywany w nieskażonej i niezmienionej formie. Konieczna jest ewangelizacja dorosłych, którzy wykluczyli Boga ze swego życia. Benedykt XVI zachęcał do pogłębiania znajomości nauczania Soboru Watykańskiego II i pilnego odczytywania dokumentów zgodnie z hermeneutyką ciągłości,

⁶⁸ Por. Cz. Parzyszek, *Treść pojęcia „nowa ewangelizacja” według Jana Pawła II*, s. 149.

⁶⁹ Zob. <http://www.warmia.oaza.pl/pasterz.html>.

⁷⁰ Zob. S. Ropiak, „Mówię ci, wstań, weź swoje łoże i idź...” *Homilie Wspólnoty Dobrego Pasterza*, Olsztyn 2004; idem, *Pan mój Pasterzem, nie brak mi niczego. Homilie Wspólnoty Dobrego Pasterza*, Kraków 2010.

⁷¹ Por. J.E. Bifet, *Teologia della evangelizzazione. Spiritualità missionaria*, Roma 1992, s. 11–42; za: Cz. Parzyszek, *Treść pojęcia „nowa ewangelizacja” według Jana Pawła II*, s. 144.

aby w ten sposób odnaleźć drogę Kościoła wśród wielkich przemian społecznych i kulturowych. Nieodzownym elementem skutecznej ewangelizacji jest miłość bliźniego w wymiarze jednostkowym i społecznym.

3.1. Ewangelizacja jako odpowiedź na pytanie: „Jak żyć”?

Ojciec Święty wskazuje na nowe zadanie ewangelizacji we współczesnym świecie, a jest nią danie ludziom odpowiedzi na pytanie „jak żyć?”. Osoby ze Wspólnoty Dobrego Pasterza poprzez wcielanie zasad ewangelicznych w codzienność, poprzez osobiste odniesienie wiary i własne świadectwo kierowania się wolą Bożą, stanowią praktyczną odpowiedź dotyczącą sensu ludzkiej egzystencji i stylu katolickiego życia.

Ksiądz F. Blachnicki trafnie zdiagnozował egzystencjalną niepewność współczesnej społeczności europejskiej, także polskiej, ulegającej pokusie ucieczki przed nieokreślonym metafizycznym lękiem. Próby doczesnego zabezpieczenia swego życia pieniędzmi, kapitałem, systemami ubezpieczeniowymi, nakreśla tylko psychiczny stan strachu przed przyszłością. Człowiek niewierzący boleśnie przeżywa swoje istnienie jako coś niepewnego, zagrożonego śmiercią. Prowadzi to do alienacji od rzeczywistości i jej problemów w świat ułudy, popycha do sięgania po sztuczne środki uspokajające, alkohol, narkotyki, zabawę, dające chwilową euforię, ale potęgującą problemy życiowe⁷².

Wspólnota Dobrego Pasterza daje praktyczną propozycję chrześcijańskiego życia opartego na żywej wierze w Jezusa Chrystusa. Codzienne świadectwa dawane w domu, w środowisku pracy i różnych okolicznościach życia stają się dla wielu przekonującą odpowiedzią na pytanie jak żyć, ciesząc się pokojem i obdarowując się wzajemną miłością.

Uprzywilejowanymi dniami świadectwa i umacniania wiary są wyjazdowe rekolekcje Wspólnoty Dobrego Pasterza, z elementami wspólnego zamieszkania i życia według rad ewangelicznych. Do stałych cech formacyjnych należy służebna postawa animatorów w poszczególnych elementach rekolekcji. Religijny styl życia, przeplatany regularną modlitwą, także liturgiczną, to jedna z metod uczenia się Chrystusa i Jego Ewangelii. Plan dnia wdrażany konsekwentnie jest zgodny z zasadami nowej kultury, czyniąc ją jednocześnie celem, jak i owocem ewangelizacji. Radosne spędzanie wolnego czasu w ramach tzw. wieczorów pogodnych i propagowanie wypoczynku bez używek tworzy naturalne miejsce głoszenia Chrystusa w duchu *Agape*⁷³.

⁷² Por. F. Blachnicki, *Wiara i świadectwo*, Lublin 1997, s. 18–19.

⁷³ Zob. E. Olender, „*Rosarium Virginis Mariae*” szkołą życia chrześcijańskiego, s. 80–87.

Zdobyte doświadczenia, osobiste przemyślenia i poznane metody modlitwy niemal automatycznie wprowadzane są w rodzinach, które stopniowo stają się żywymi wspólnotami Kościoła Domowego⁷⁴.

3.2. Ewangelizacja dorosłych, którzy wykluczyli Boga ze swego życia

Benedykt XVI wyznaczył katechetom i nauczycielom religii nowe wyzwania ewangelizacyjne⁷⁵. Wskazania papieskie, o tyle ważne są dla członków Wspólnoty Dobrego Pasterza, że należy do niej kilkanaście osób trudniących się katechizacją w różnym wymiarze i zakresie.

Z jednej strony papież wzywa i zachęca do gorliwości i odważnego wychodzenia z orędziem Dobrej Nowiny do tych, co nie znają Jezusa Chrystusa, gdyż jak stwierdził: „Ewangelia jest przeznaczona dla wszystkich, a nie tylko dla zamkniętego kręgu ludzi, mamy zatem obowiązek szukać nowych dróg, by dotrzeć z nią do wszystkich”⁷⁶. Z drugiej strony papież ostrzega jednak przed pokusą niecierpliwości w dziele ewangelizacji i „dążenia do natychmiastowego, wielkiego sukcesu, [...] wyścigu do wielkich liczb”⁷⁷. Doświadczenie minionego dwudziestolecia Wspólnoty Dobrego Pasterza potwierdza mądrość papieskiego nauczania zachęcającego do poddania się cierpliwemu procesowi obumierania i przyjmowania tajemnicy Kościoła, który jest zarazem wielkim drzewem i małym ziarenkiem (por. Mk 4,26-29), gdyż „w dziejach zbawienia zawsze trwa jednocześnie Wielki Piątek i Niedziela Wielkanocna”⁷⁸.

Temu procesowi powolnego, ale gruntownego dojrzewania ewangelicznego służą: diakonia domu rekolekcyjnego w Nowym Kawkowie wyrosła ze Wspólnoty Dobrego Pasterza (ukszałtowała się w styczniu 2011 r.) oraz diakonia modlitwy, która znajduje inspirację w ogólnej teologii kontemplacji Oblicza Chrystusa⁷⁹.

Charakterystycznym rysem nauczania Benedykta XVI jest położenie akcentu na ewangelizację dorosłych, ponieważ „wielu ludzi wyklucza Boga poza swój

⁷⁴ Zob. J. Krucina, *Rodzina – miejsce ewangelizacji*, w: J. Krucina (red.), *Ewangelizacja*, Wrocław 1980, s. 301–313.

⁷⁵ Zob. J. Ratzinger, *Nowa ewangelizacja. Przemówienie prefekta Kongregacji Nauki Wiary do katechetów i nauczycieli religii*; tekst za: *L'Osservatore Romano* 6 (2001); <http://tezeusz.pl/cms/tz/index.php?id=2122.html> (22.04.2012).

⁷⁶ *Ibidem*

⁷⁷ *Ibidem*.

⁷⁸ *Ibidem*.

⁷⁹ Program tej diakonii nakreślony został podczas Oazy Sylwestrowej (29.12.2011–1.01.2012) w Szkole Podstawowej nr 9 w Olsztynie oraz homilii podczas mszy św. o godz. 15.00 w katedrze św. Jakuba w Olsztynie.

horyzont i ten brak otwarcia na Niego leży w samym sercu kryzysu duchowego i moralnego, który rani Europę”⁸⁰.

Przeważający trzon Wspólnoty Dobrego Pasterza tworzą osoby dorosłe, które działają w stałych lub doraźnych diakoniach, m.in.: krucjaty wyzwolenia człowieka, nowej kultury, formacji podstawowej, kręgów małżeńskich, życia, grup modlitewnych, liturgiczna, muzyczna, jedności, rekolekcyjna, wychowawcza, słowa, informacji, gospodarcza, porządkowa, grup wsparcia. W diakoniach tworzonych tymczasowo uczestniczą osoby będące na różnym stopniu formacji, a także prezentujące zróżnicowany stopień dojrzałości osobowej i chrześcijańskiej⁸¹.

3.3. Miłość bliźniego wiarygodnym znakiem ewangelicznego życia

Benedykt XVI w swym nauczaniu uwrażliwia na miłość *caritas*, doceniając zinstytucjonalizowaną formę chrześcijańskiej pomocy ubogim i cierpiącym. Świat ma prawo oczekiwać od katolików bezinteresownej miłości służebnej i ofiarnej, zwłaszcza wobec najbardziej potrzebujących⁸².

Zasadniczym celem Wspólnoty Dobrego Pasterza jest ożywianie wiary w ramach formacji Ruchu Światło-Życie, założonego przez Sługę Bożego ks. F. Blachnickiego. Pojawiające się inicjatywy charytatywne i udzielanie wzajemnego wsparcia w życiu codziennym nie należą bezpośrednio do zadań Wspólnoty, lecz są owocem rodzących się przyjaźni i chrześcijańskiej miłości *agape* poszczególnych uczestników⁸³.

Wspólnota pielęgnuje jedność z Ruchem Światło-Życie, jednocześnie odkrywając i zachowując własną tożsamość, tak, by swoim charyzmatem przyczyniać się do budowania Kościoła i pełnienia jego misji w świecie współczesnym. Wspólnota Dobrego Pasterza w Olsztynie angażuje się przede wszystkim w działalność Ruchu Światło-Życie w archidiecezji warmińskiej, podejmując dzieło ewangelizacji i formacji ku dojrzałości chrześcijańskiej. Wspólnota dotyczy głównie życia religijno-wewnętrznego, opartego na wzajemnym dzieleniu się doświadczeniem wiary i ubogacaniu nią innych. Uczestnicy Wspólnoty postępują ku pełnej dojrzałości chrześcijańskiej według swoich możliwości, własnych potrzeb i sobie właściwego tempa, jednocześnie ubogacając Wspólnotę swoją osobą, uzdolnieniami,

⁸⁰ Benedykt XVI, *O nowej ewangelizacji jako odpowiedzi na współczesne problemy. Przemówienie Papieża do episkopatu Włoch*, Rzym 24.05.2012, w: <http://www.konkurs.opoka.org.pl/html> (25.05.2012).

⁸¹ Por. *Opis grupy formacyjno-modlitewnej Ruchu Światło-Życie w Olsztynie o nazwie Wspólnota Dobrego Pasterza*.

⁸² Por. W. Przygoda, *Posługa charytatywna Kościoła w Polsce. Studium teologiczno-pastoralne*, Lublin 2004, s. 172.

⁸³ Zob. *Uwierzyć że »Deus Caritas est«*. Notatki uczestnika, spisała E. Olender, (mps), Nowe Kawkowo 2006.

talentami i charyzmatami. Pogłębiają znajomość możliwie ze wszystkimi osobami przybywającymi do Wspólnoty, pielęgnując relacje serdecznej przyjaźni oraz pomocy duchowej i materialnej⁸⁴.

Natomiast, w zależności od pojawiających się potrzeb ogólnoludzkich, poszczególni członkowie Wspólnoty Dobrego Pasterza podejmują współpracę na rzecz biednych z Fundacją Nowa Kultura na Warmii. Przykładem takim może być zaangażowanie się w zbiórkę środków materialnych dla poszkodowanych w wyniku powodzi (w roku 2011) czy też organizowanie we współpracy z archidiecezjalnym *Caritas* wakacyjnego wycieczki dla dzieci z rodzin potrzebujących.

Zakończenie

Przed Wspólnotą Dobrego Pasterza w Olsztynie powstają nowe wyzwania i zadania ewangelizacyjne. W Kościele powszechnym inspiracją będą materiały duszpasterskie na rok wiary oraz wskazania synodu biskupów – zapowiedzianego przez Benedykta XVI – a poświęconego ewangelizacji.

Rozpoczyna się kolejny, ożywczy powiew Ducha Świętego, wzbudzający entuzjazm do ewangelizacji korzystającej z nowych środków głoszenia Jezusa Chrystusa. Ruch Światło-Życie, założony przez służbę Bożego ks. F. Blachnickiego, podjął ideę Wielkiej Nowenny przygotowującej do jak najbardziej owocnego przeżycia Jubileuszu męki i śmierci krzyżowej oraz chwalebego zmartwychwstania Chrystusa Pana. Zakończony w Kościele rzymskokatolickim Wielki Jubileusz roku dwutysięcznego, a związany z uroczystymi obchodami Wcielenia Jezusa Chrystusa, ukierunkowuje chrześcijan na okrągłą rocznicę Misterium Odkupienia, która według Tradycji przypada na rok 2033.

Wspólnota Dobrego Pasterza w Olsztynie odczytuje te znaki czasu i pragnie włączyć się aktywnie w nowy nurt akcji duszpasterskiej, odpowiadając w ten sposób na wezwanie swego arcybiskupa oraz podejmując oazowe dzieło ewangelizacji *Ad Christum Redemptorem* określane jako ACR 2.

W archidiecezji warmińskiej trwają prace dotyczące ewangelizacji parafii z racji peregrynacji kopii Obrazu Matki Boskiej Miłosierdzia zwanej Matką Boską Ostrobramską (początek 16.11.2012). W planowanym programie w ciągu trzech dni poprzedzających przyjazd do każdej z warmińskich parafii Obrazu Matki Bożej Ostrobramskiej, wierni skupiają się wokół tematów: Boża miłość, prawda o grzechu, przyjęcie Chrystusa jako Pana i Zbawiciela oraz powierzenie Matce Bożej owoców ewangelizacji.

⁸⁴ Por. *Opis grupy formacyjno-modlitewnej Ruchu Światło-Życie w Olsztynie o nazwie Wspólnota Dobrego Pasterza*.

NEW EVANGELIZATION EXPERIENCED BY "THE COMMUNITY OF THE GOOD SHEPHERD" IN OLSZTYN

(SUMMARY)

The Church has always been evangelizing since the beginning of its' existence. However, the contemporary world needs new evangelization as far as enthusiasm, power, language, methods and forms are concerned because contemporary sacerdotal ministry needs to be more productive. Since 1991, in Olsztyn there has been a prayer-formation group called "The Community of the Good Shepherd". It is rooted in the post-conciliar trend of the Church reborn in the light of the new evangelization carried out by the Movement, known as, Light and Life. Pope Paul VI's preaching is the basis of "The Community of the Good Shepherd's" formation which means propagation of kerygma joy in the Holy Spirit, entrusting it to the Virgin Mothers' care of the Church; the Church - community experience and new culture. The Community of the Good Shepherd was established during the pontificate of Blessed John-Paul II, it takes up evangelization together with the Movement: Light and Life according to the plan Ad Christum Redemptorem developing it as a plan ACR2. The Community uses new means and methods in evangelization and the Christian freedom experience is a sign of being open to Christ's love. The Community of the Good Shepherd preaches primarily in the local Church and takes up consecutive evangelical challenges pointed out by Benedict XVI. The evangelization is carried out among adults and the practice of loving one's neighbor has become a reliable sign of evangelical life.

DIE NEUE EVANGELISIERUNG IN DER „GEMEINSCHAFT DES GUTEN HIRTEN" IN OLSZTYN

(ZUSAMMENFASSUNG)

Die Kirche hat seit dem Beginn seiner Existenz evangelisiert. Allerdings müssen die Methoden der Neuevangelisierung in der modernen Welt immer produktiver sein. In 1991 in Olsztyn wurde eine Gruppe namens „Die Gemeinschaft des Guten Hirten" gebildet. Sie ist in dem post-konziliären Trend der Kirche verwurzelt. Die Grundlage ist für diese Gemeinschaft die Predigt von Paul VI und ihrer Inhalt (Ausbreitung von Kerygma, Freude im Heiligen Geist, Sorge für die Kirche, Kirche als Gemeinschaft, neue Kultur). Die Gemeinschaft des Guten Hirten wurde während des Pontifikats des seligen Johannes Paul II. gegründet. Sie evangelisiert zusammen mit der „Licht und Leben-Bewegung" nach dem Plan „Ad Christum Redemptorem". Die Gemeinschaft nutzt neue Mittel und Methoden. Sie verkündigt die Frohe Botschaft in der lokalen Kirche und nimmt, vom Papst hingewiesen, neue Herausforderungen unter. Die Evangelisierung wird durch die Erwachsenen durchgeführt. Das Zeichen des evangelischen Lebens dieser Gemeinschaft ist die Praxis der Nächstenliebe.